

Vyvěšeno dne: 4. 12. 2025
Svěšeno dne: 18. 12. 2025

Jaroslava Havelcová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Faisala Husseiného a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **Tesco Stores ČR a.s.**, se sídlem Vršovická 1527/68b, Praha 10, zastoupená Mgr. Vojtěchem Faltusem, advokátem se sídlem Jungmannova 26/15, Praha 1, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, Ústřední inspektorát**, se sídlem Gorazdova 1969/24, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 5. 2025, č. j. 15 A 125/2024 - 53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Česká obchodní inspekce, Inspektorát Středočeský a Hlavní město Praha, uznal rozhodnutím ze dne 10. 6. 2024, č. j. ČOI 59496/24/1000, žalobkyni vinnou ze spáchání tří přestupků podle zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 12. 12. 2024 (dále jen „*zákon o ochraně spotřebitele*“). Za tyto přestupky byla žalobkyni tímto prvostupňovým rozhodnutím uložena podle § 24 odst. 19 písm. e) zákona o ochraně spotřebitele ve spojení s § 41 odst. 1 a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, úhrnná pokuta ve výši 100 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

[2] Konkrétně se dle prvostupňového rozhodnutí jednalo o přestupky:

- podle § 24 odst. 17 písm. q) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se žalobkyně dopustila tím, že v rámci objednávky č. 1328032268 ze dne 7. 3. 2023 a objednávky č. 13280-36102

ze dne 9. 3. 2023 učiněné prostřednictvím internetových stránek www.itesco.cz nedodala spotřebiteli objednaný výrobek - REX prací gel Amazonia Freshness 54 praní/2,43 l, tedy jako prodávající ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele nesplnila povinnost odevzdat spotřebiteli věc v ujednaném čase, jak jí ukládalo ustanovení § 2159 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník;

- podle § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se žalobkyně dopustila tím, že na internetových stránkách www.itesco.cz, - v blíže nezjištěné době, minimálně však v době kontroly kontrolního orgánu inspekce dne 2. 3. 2023, uvedla ve Všeobecných obchodních podmínkách věrnostního programu CLUBCARD v bodě „II. Členství v programu Clubcard“ informaci: „Programu se mohou účastnit všechny osoby starší 18 let s adresou pro doručování na území České republiky...“; - v blíže nezjištěné době, minimálně však v době kontroly kontrolního orgánu inspekce dne 9. 3. 2023, uvedla ve Všeobecných obchodních podmínkách služby Tesco Online nákupy v bodě „I. Služba Tesco Online nákupy“ informaci: „K využití Služby je oprávněna pouze fyzická osoba starší 18 let“, tedy jako prodávající ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele stanovila odlišné podmínky pro registraci do věrnostního programu Clubcard a pro službu Tesco Online nákupy pro sobě rovné subjekty a tím porušila zákaz diskriminace spotřebitele podle § 6 zákona o ochraně spotřebitele; a
- podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se žalobkyně dopustila tím, že na internetových stránkách www.itesco.cz, v blíže nezjištěné době, minimálně však v době kontroly kontrolního orgánu inspekce dne 9. 3. 2023, uvedla ve Všeobecných obchodních podmínkách služby Tesco Online nákupy v bodě „X. Odstoupení od smlouvy a vrácení zboží“ informaci: „...Zboží vrací Zákazník úplné, tj. včetně veškerého dodaného příslušenství, s kompletní dokumentací, nepoškozené a čisté“, tedy jako prodávající ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele poskytla spotřebiteli nepravdivé informace a její jednání mohlo vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil, a tím porušila zákaz používání nekalých obchodních praktik podle § 4 odst. 3 a odst. 4 ve spojení s § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.

[3] Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaná shledala částečně důvodným. Konkrétně žalovaná výrokem I. svého rozhodnutí ze dne 14. 10. 2024, č. j. ČOI 127919/24/O100/HI/Št, prvostupňové rozhodnutí v části týkající se přestupku podle § 24 odst. 17 písm. q) zákona o ochraně spotřebitele zrušila a řízení v této části zastavila. Výrokem II. svého rozhodnutí žalovaná snížila úhrnnou pokutu na částku ve výši 50 000 Kč. Výrokem III. pak žalovaná prvostupňové rozhodnutí ve zbytku potvrdila.

[4] Následně žalobkyně podala žalobu k Městskému soudu v Praze, kterou se domáhala zrušení výroku II. a III. rozhodnutí žalované. Městský soud její žalobu rozsudkem ze dne 20. 5. 2025, č. j. 15 A 125/2024 - 53, zamítl.

[5] V úvodu svého rozsudku městský soud upozornil, že byť žalobkyně v žalobě uvedla, že napadá rozhodnutí žalované ve výrocích II. a III., žádné konkrétní námitky ve vztahu ke spáchání přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele neuplatnila. Městský soud proto otázku spáchání tohoto přestupku neposuzoval. Stejně tak se městský soud nezabýval zákonností uložené pokuty, neboť žalobkyně ani v tomto směru nevzniesla žádné námitky. Městský soud proto posuzoval jen problematiku spáchání přestupku dle § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se žalobkyně měla dopustit diskriminací osob mladších 18 let.

pokračování

[6] Městský soud především shledal rozhodnutí žalované přezkoumatelným. Žalovaná se (ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím, na které městský soud rovněž odkazoval) podle městského soudu zabývala všemi odvolacími námitkami, a to i těmi, jejichž nevypořádání žalobkyně namítla v žalobě. Žalovaná se podle městského soudu vyjádřila k argumentaci žalobkyně, že osoby mladší 18 let mohou využívat předmětné služby prostřednictvím zákonných zástupců, rovněž se zabývala naplněním materiální stránky přestupku a také přiměřeností případného zásahu do práv žalobkyně.

[7] Městský soud dále nepřisvědčil argumentaci žalobkyně, která nesouhlasila s tím, že by porušila zákaz diskriminace. Zde vyšel městský soud především z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2017, č. j. 2 As 338/2016 - 27, a rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2022, č. j. 14 A 61/2021 - 30, v němž byl posuzován obdobný skutkový základ týkající se věkového omezení pro přístup do věrnostního programu obchodního řetězce. V rámci vypořádání této námítky městský soud ani neshledal neúplná skutková zjištění, jak žalobkyně namítala. Městský soud rovněž nepřisvědčil žalobkyni, že by její odpovědnost za uvedený přestupek vylučovala varianta spočívající v tom, že nezletilí mohli předmětné služby využívat prostřednictvím zákonných zástupců. Podle městského soudu rovněž nelze dovozovat, že přijetí nediskriminačních opatření by bylo pro žalobkyni objektivně finančně neúnosné, a že taková opatření by tudíž byla nerealizovatelná. Důvodná nebyla podle městského soudu ani námitka týkající se nutnosti vyvinutí nového softwaru k upozornění kurýra na obsah objednaných produktů, jež podléhají věkovému omezení prodeje. Městský soud nepovažoval za důvodnou ani argumentaci týkající se zásahu do svobody podnikání žalobkyně. Žalobkyně se totiž jako prodávající orientuje na širokou klientelu; nezaměřuje se jen na dospělou klientelu a současně ani neposkytuje služby, u kterých by bylo možné očekávat, že je nezletilí nebudou moci využívat. Proto se nemohla dovolávat možnosti odlišného zacházení s osobami mladšími 18 let. S ohledem na popsané nelze v postupu žalované spatřovat nepřiměřený zásah do svobody podnikání.

[8] V závěru svého rozsudku městský soud neshledal důvodnými ani námitky, dle nichž nebyla naplněna formální stránka přestupku, neboť žalobkyně se nedopustila žádného protiprávního jednání, ani že nebyla naplněna materiální stránka přestupku.

[9] Městský soud tedy uzavřel, že žalobkyně sice svým přístupem sledovala legitimní cíl, ale způsob, kterým tak učinila, nebyl tomuto cíli přiměřený. Žalobkyně i podle městského soudu diskriminovala nezletilé zákazníky tím, že jim neumožnila registraci ve věrnostním programu Clubcard a neumožnila jim využívat službu Tesco Online nákupy. Žalobkyně postupovala nepřiměřeně, jestliže všechny nezletilé vyloučila, resp. jim odpírala možnost užívat uvedených služeb. Žalobkyně tak svým jednáním porušila zájem na rovném zacházení se spotřebiteli, čímž naplnila skutkovou podstatu přestupku dle § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele.

[10] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále *stěžovatelka*) kasační stížnost. V té namítala kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[11] Rozsudek městského soudu je podle stěžovatelky nepřezkoumatelný, neboť se nevypořádává s její argumentací ohledně toho, že se nedopustila diskriminace, neboť nezletilí mohli daných služeb využívat prostřednictvím svých zákonných zástupců. Rovněž se městský soud podle stěžovatelky nevypořádal s otázkou, zda byla naplněna materiální stránka přestupku. Konečně se dle stěžovatelky městský soud nezabýval ani přiměřeností zásahu do jejích práv ve smyslu svobody podnikání v porovnání s ochranou nezletilých spotřebitelů. S těmito námitkami

se nevypořádala ani žalovaná v přestupkovém řízení. Jako dostatečné odůvodnění nelze označit odkaz městského soudu na rozhodnutí žalované ani na prvostupňové rozhodnutí.

[12] Žalovaná podle stěžovatelky dále vycházela ze skutkového stavu, který neměl oporu ve spisu. Konkrétně stěžovatelka namítá nedostatky skutkových zjištění u údajného absolutního vyloučení nezletilých z využívání dotčených služeb a dále ohledně možností stěžovatelky nastavit poskytování svých služeb tak, aby je nezletilí mohli využívat přímo. Stěžovatelka opakovaně upozorňuje, že nevyloučila nezletilé z využívání svých služeb zcela, neboť nezletilí mohli její služby využívat prostřednictvím svých zákonných zástupců. Tato skutečnost je zásadní pro posouzení údajné diskriminace, která je jí kladena za vinu. Žalovaná však evidentně vycházela z úplného vyloučení přístupu nezletilých ke službám stěžovatelky, ke kterému však nedošlo. Žalovaná navíc ve svém rozhodnutí netvrdila, a už vůbec neprokázala, že by existovaly možnosti alternativního nastavení stěžovatelčiných služeb umožňující jejich přímé užívání nezletilými. Rovněž nebylo zjišťováno, že by zavedení takového alternativního nastavení nebylo nepřiměřeným požadavkem vůči stěžovateli. Konečně si žalovaná bez jakéhokoli podkladu ve správním spise domýšlí i skutečnost, že stěžovatelka disponuje informacemi o přesném věku svých registrovaných zákazníků. Ani ohledně této skutečnosti není zřejmé, jak žalovaná k tomuto závěru dospěla.

[13] Dále městský soud věc dle stěžovatelky nesprávně právně posoudil. Konkrétně nesprávně posoudil otázku diskriminace nezletilých, neboť nepřipadně aproboval závěr žalované. Stěžovatelka opakovaně namítá, že nezletilé nediskriminuje, neboť nezletilí mohou jejich služeb využívat prostřednictvím zákonných zástupců. To je v konečném důsledku stejné, jako kdyby nezletilí využívali jejich služeb přímo, avšak s nezbytným souhlasem zákonných zástupců, o což nakonec usiluje i žalovaná.

[14] O diskriminaci se podle stěžovatelky jedná jen tehdy, pokud není racionálně odůvodněno odlišné zacházení s různými osobami, které se nacházejí ve stejné nebo srovnatelné situaci. Zletilí a nezletilí podle stěžovatelky v první řadě nejsou osoby, které by se nacházely ve stejné nebo srovnatelné situaci, protože na ně dopadají jiné veřejnoprávní regulace týkající se konzumace, prodeje a inzerce alkoholu a jiných škodlivých či návykových látek, nebo též chystané omezení prodeje energetických nápojů. Proto nelze o diskriminaci nezletilých ve srovnání se zletilými vůbec hovořit.

[15] Pokud by Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že zletilí a nezletilí se nacházejí ve srovnatelné situaci, o diskriminaci nezletilých by se nejednalo ani proto, že pro odlišné zacházení s nezletilými existuje racionální důvod. Tím je ochrana nezletilých před účinky alkoholu a jiných škodlivých či návykových látek a energetických nápojů. K tomu stěžovatelka opakovaně odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 17. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 3212/18, ve kterém Ústavní soud dospěl k závěru, že se nejedná o nepřipustnou diskriminaci, pokud je některým osobám odepírán přístup k ubytovacím službám na základě jejich občanství. Byť se v nynějším případě jedná o odlišnou problematiku, důvod pro rozlišování mezi zletilými a nezletilými je v posuzované věci racionální, neboť sleduje všeobecně uznávanou potřebu ochrany nezletilých.

[16] Při posuzování diskriminace je dle stěžovatelky rovněž třeba zohlednit její právo na ústavně zaručenou svobodu podnikání. K tomu opakovaně upozorňuje, že k plošnému vyloučení nezletilých z možnosti samostatně užívat předmětné služby přistoupila proto, že alternativní možnosti buď neposkytují nezletilým předepsanou ochranu, nebo nepřiměřeně zasahují do práv stěžovatelky a znamenají pro ni vynaložení nedůvodných nákladů na změnu současného nastavení poskytovaných služeb a marketingové a obchodní strategie. S ohledem na svobodu podnikání je třeba na opatření stěžovatelky nahlížet jako na přiměřená, a tedy nikoli diskriminační.

pokračování

[17] Podle stěžovatelky je na daný případ třeba aplikovat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2022, č. j. 7 As 9/2021 - 22, který se nejvíce podobá posuzované věci i argumentaci účastníků řízení. Na základě tohoto rozsudku je dle stěžovatelky třeba dospět k závěru, že se nedopustila diskriminace, protože neexistují mírnější opatření, která by byla způsobila dosáhnout požadované ochrany nezletilých a současně neznamenal pro stěžovatelku vynaložení nedůvodných nákladů. Ve případě stěžovatelky je dle jejího názoru požadavek věkové hranice 18 let pro možnost online nákupu přiměřený, protože díky ní je snadněji zajištěna kontrola věku a online prodej je nákladově významně efektivnější.

[18] Ke kasační stížnosti se vyjádřila žalovaná. Ta v první řadě nesouhlasí s tím, že by její rozhodnutí a následný rozsudek městského soudu byly nepřezkoumatelné a vycházely by z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaná i městský soud se zabývaly všemi aspekty případu a reagovaly na všechny námitky stěžovatelky. Žalovaná i městský soud dostatečně odůvodnily, v čem spočívalo diskriminační jednání stěžovatelky vůči osobám mladším 18 let. Rovněž se žalovaná a následně i městský soud dostatečně zabývaly také omezeními prodeje vyplývajícími z právní úpravy, která považovaly sice za legitimní, ale nikoli za přiměřenou. Dostatečně bylo posouzeno rovněž naplnění materiální stránky předmětného přestupku a přiměřenost opatření, které bylo základním důvodem pro uložení pokuty.

[19] Žalovaná je přesvědčena, že její závěr o diskriminačním jednání byl zcela správný. Využívání dotčených služeb osobami mladšími 18 let prostřednictvím jejich zákonných zástupců nevylučuje, že se stěžovatelka dopustila diskriminace. V takovém případě je totiž osoba mladší 18 let odkázána na vůli zákonných zástupců a nemůže se svobodně rozhodovat o využití daných služeb. Osoby mladší 18 let nemohou samostatně využívat služby stěžovatelky, ačkoli by to jejich rozumová a mravní vyspělost umožňovala. K takovému plošnému vyloučení nezletilých nebyly dány ospravedlnitelné důvody. Žalovaná nesouhlasí s názorem, že využívání služeb prostřednictvím zákonných zástupců je v konečném důsledku stejné, jako kdyby nezletilí služby využívali přímo. Souhlas zákonných zástupců by mohl být namísto u osob mladších 15 let, u starších již nikoli.

[20] Podle názoru žalované se zletilí i nezletilí při běžném nákupu u stěžovatelky nacházejí v obdobné situaci, a proto není důvod nezletilé paušálně vylučovat z možnosti registrace do věrnostního programu, který spotřebitelům přináší řadu cenových výhod, či z možnosti činit nákupy online. Je třeba si uvědomit, že stěžovatelka prodává široký sortiment zboží, prodej alkoholu a jiných výrobků, jejichž prodej nezletilým je zakázán, tvoří pouze malou část sortimentu. Stěžovatelka se tedy rozhodně nezaměřuje pouze na dospělou klientelu. Do jejich provozoven běžně chodí nakupovat i nezletilí, část sortimentu je dokonce určena pro děti. V tomto se tedy situace podstatně liší od případu řešeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 9/2021 - 22. V odkazovaném případě se provozovatel hotelu zaměřoval na specifickou klientelu, resp. poskytoval specifické služby, jejichž poskytování lze určitým skupinám spotřebitelů odepřít. Právní závěr žalované není podle jejího názoru v rozporu ani s nálezem Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3212/18.

[21] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[22] Kasační stížnost **není** důvodná.

[23] Na tomto místě Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že kasační argumentace se do značné míry podobá té, kterou stěžovatelka uplatnila již v žalobě, a kterou se tedy již zabýval městský soud. Proto Nejvyšší správní soud v nynějším rozsudku odkazuje na závěry přijaté již městským soudem v jeho rozsudku. To také proto, že z § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s. a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70) vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti zdejšího soudu, ale logicky i obsah jeho rozsudku. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského (městského) soudu. Je-li kasační stížnost odůvodněna jen nedostatečně propracovaným způsobem, a to i v tom smyslu, že se oproti žalobě liší jen částečně, a tedy jen povrchně se vypořádává se závěry napadeného rozhodnutí krajského (městského) soudu, může se i Nejvyšší správní soud omezit na adekvátně podrobné zdůvodnění svého rozhodnutí.

[24] Z výše uvedené rekapitulace věci je zřejmé, že stěžovatelka byla prvostupňovým rozhodnutím shledána vinnou ze spáchání tří přestupků. V případě jednoho přestupku [dle § 24 odst. 17 písm. q) zákona o ochraně spotřebitele] žalovaná řízení zastavila a spáchání dalšího přestupku [podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele] stěžovatelka nijak konkrétně nezpochybnila v žalobě (ani v kasační stížnosti). Tento přestupek tudíž nebyl předmětem přezkumu v řízení před městským soudem. Předmětem přezkumu v řízení před městským soudem bylo tedy pouze to, zda stěžovatelka spáchala přestupek podle § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele. I Nejvyšší správní soud se proto nyní bude zabývat výlučně otázkou spáchání tohoto přestupku.

[25] Podle § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele se *prodávající dopustí přestupku tím, že při prodeji výrobků nebo poskytování služeb poruší zákaz diskriminace spotřebitele podle § 6*. Podle § 6 zákona o ochraně spotřebitele *prodávající nesmí při prodeji výrobků nebo poskytování služeb spotřebitele diskriminovat*.

[26] Uvedeného přestupku se stěžovatelka podle rozhodnutí žalované dopustila tím, že umožnila účast ve věrnostním programu Clubcard a možnost využívat služby Tesco Online nákupy jen osobám starším 18 let, čímž stanovila odlišné podmínky pro registraci do uvedených služeb pro sobě rovné subjekty; tím porušila zákaz diskriminace spotřebitele podle § 6 zákona o ochraně spotřebitele.

[27] Z pohledu logické návaznosti kasačních námitek se Nejvyšší správní soud zabýval nejprve stěžovatelkou namítanou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu. Ze své povahy tato námitka v případě její důvodnosti zpravidla vyloučí možnost přezkumu věcných závěrů rozsudku krajského (městského) soudu.

[28] Stěžovatelka namítla nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu z důvodu nevypořádání třech námitek, které Nejvyšší správní soud shrnul již výše v odst. [11], na který zde pro stručnost odkazuje. Zároveň uvedla, že nepřezkoumatelný je napadený rozsudek také proto, že městský soud řádně nereagoval na námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované; za takové situace městský soud podle stěžovatelky nemohl bez dalšího odkazovat na odůvodnění rozhodnutí žalované.

[29] K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud stěžovatelce především obsáhle vysvětlil, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám, kdy je pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze

pokračování

meritorně přezkoumat (viz odst. 37 napadeného rozsudku; srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Institut nepřezkoumatelnosti nezajišťuje právo na detailně vyčerpávající odůvodnění napadených aktů; v tomto smyslu nemusí správní orgán zcela dopodrobna vypořádat všechny dílčí námitky, pokud proti nim postaví vlastní ucelený argumentační systém přesvědčivě vypovídající o důvodech jeho rozhodnutí, tedy „*pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí*“ (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018 - 36). Tradičně je za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považováno takové rozhodnutí, z něhož není vůbec zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil při utváření závěru o skutkovém stavu a proč subsumoval zjištěný skutkový stav pod příslušnou právní normu.

[30] Městský soud přitom stěžovatelce vysvětlil, proč nepovažoval rozhodnutí žalované za nepřezkoumatelné. Navíc stěžovatelku správně upozornil, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (viz odst. 37 rozsudku městského soudu). Vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, spočívající v tom, že by se městský soud nevypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného správního rozhodnutí, proto Nejvyšší správní soud neshledal.

[31] Nejvyšší správní soud rovněž nesouhlasí s tím, že by se městský soud nezabýval konkrétními námitkami, jejichž nevypořádání stěžovatelka namítla v kasační stížnosti.

[32] K námitce týkající se možnosti nezletilých využívat předmětné služby prostřednictvím zákonných zástupců odkázal městský soud v odst. 38 svého rozsudku na odpovídající pasáže rozhodnutí žalované i prvostupňového rozhodnutí, ze kterých je zřejmý právní názor přijatý správními orgány. Posouzení správních orgánů k této námitce poté navíc městský soud doplnil zejména v odst. 46 svého rozsudku a Nejvyšší správní soud se k němu více vyjádří níže v rámci samotného věcného hodnocení.

[33] Námitce nenaplnění materiální stránky přestupku se městský soud věnoval nejprve v odst. 39 svého rozsudku. V něm konstatoval, že touto námitkou se zabývala již žalovaná i prvostupňový správní orgán. Následně se touto námitkou městský soud věcně zabýval v odst. 60 až 62 svého rozsudku. V nich se městský soud ztotožnil s právním hodnocením žalované, že k naplnění materiální stránky přestupku došlo.

[34] Konečně namítaným nedostatkem vypořádání přiměřenosti případného zásahu do práv stěžovatelky se městský soud zabýval v odst. 40 svého rozsudku, v němž připustil, že k této konkrétní argumentaci se vyslovil především prvostupňový správní orgán. Protože však (jak již bylo připomenuto výše) rozhodnutí správních orgánů v obou stupních tvoří jeden celek a z rozhodnutí žalované bylo zřejmé, že se s tímto posouzením ztotožnila, byla i tato konkrétní argumentace stěžovatelky správními orgány dostatečně vypořádána. Své vlastní hodnocení poté městský soud doplnil v odst. 54 napadeného rozsudku.

[35] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační námitka týkající se nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu není důvodná. Rozsudek městského soudu dostal požadavkům na přezkoumatelné odůvodnění.

[36] Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že shodně jako městský soud dospívá k závěru, že rozhodnutí žalované (místy ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím) bylo dostatečně odůvodněné. Z rozhodnutí žalované je zřejmé, z jakého skutkového stavu vycházela, jak věc posoudila a rovněž jak vypořádala námitky stěžovatelky ohledně zde posuzovaného přestupku podle § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele. To stejné pak platí ve vztahu k rozsudku

městského soudu. Ten vyšel z rozhodnutí žalované, s jejím posouzením věci se ztotožnil a rozhodnutí žalované navíc vhodně a místy i poměrně obsáhle doplnil. Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu tak není důvodná, přičemž se městský soud dostatečně a zároveň věcně správně vypořádal i s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované.

[37] V dalším okruhu kasačních námitek stěžovatelka namítla, že skutkový stav, ze kterého správní orgány vycházely ve svých rozhodnutích, neměl oporu v obsahu správního spisu (a proto měl městský soud rozhodnutí žalované zrušit, což však neučinil). Tyto námitky podle Nejvyššího správního soudu úzce souvisí se samotným meritorním posouzením nynějšího sporu, a proto je zvažil společně s námitkami ohledně nesprávného právního posouzení věci městským soudem. Podobně ostatně postupoval i městský soud ve svém rozsudku.

[38] Veškerá zbývající kasační argumentace tedy napadá závěr o tom, že stěžovatelka spáchala přestupek dle § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele. Stěžovatelka se dle svého přesvědčení nedopustila diskriminace osob mladších 18 let.

[39] Městský soud i žalovaná dospěly k závěru, že stěžovatelka sice svým přístupem sledovala legitimní cíl, ale způsob, jakým tak učinila, byl nepřiměřený. Stěžovatelka i podle městského soudu diskriminovala osoby mladší 18 let tím, že jim neumožnila registraci ve věrnostním programu Clubcard a neumožnila jim využívat službu Tesco Online nákupy. Stěžovatelka podle městského soudu postupovala nepřiměřeně, jestliže všechny osoby mladší 18 let vyloučila z možnosti využít dané služby, resp. jim k těmto službám odepřela přístup. Svým jednáním tedy porušila zájem na rovném zacházení se spotřebiteli, čímž podle žalované i městského soudu naplnila skutkovou podstatu přestupku dle § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele.

[40] S posouzením, jak jej provedl městský soud, Nejvyšší správní soud souhlasí.

[41] Již správní orgány ve svých rozhodnutích konstatovaly, že zákaz diskriminace obsažený v § 6 zákona o ochraně spotřebitele není v tomto zákoně dále nijak blíže vymezen. Tuto skutečnost uvedl již i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 30. 10. 2014, č. j. 4 As 1/2014 - 28, č. 3156/2015 Sb. NSS, odst. [24], který společně s rozsudkem č. j. 7 As 9/2021 - 22 představuje stěžejní rozhodnutí tohoto soudu ohledně posuzování případů diskriminace spotřebitele z důvodu věku.

[42] Obecně Nejvyšší správní soud vychází z toho, že „*diskriminací spotřebitele je třeba rozumět obchodní praktiky, které při srovnatelných transakcích nedůvodně zvýhodňují některé spotřebitele před jinými – cílem jejího zákazu je pak uzavírání smluv za stejných podmínek*“ (rozsudek č. j. 4 As 1/2014 - 28, odst. [18]; tamtéž i citace další judikatury). Sám městský soud přitom odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 338/2016 - 27, odst. [20], dle kterého „*dojdou-li [správní orgány nebo správní soudy] k závěru, že v konkrétním případě bylo se spotřebitelem zacházeno odlišně, než by tomu bylo v případě jiného spotřebitele nacházejícího se ve stejné nebo srovnatelné situaci, aniž by pro to existovaly objektivní a rozumné důvody sledující legitimní cíl a využívající přiměřené prostředky, mohou konstatovat porušení zákazu diskriminace*“.

[43] Ne každé nerovné zacházení s různými subjekty však lze kvalifikovat jako porušení principu rovnosti, tedy jako protiprávní diskriminaci jedněch subjektů ve srovnání se subjekty jinými. Aby k porušení tohoto principu došlo, musí dojít k tomu, že se i) s různými subjekty, které se nacházejí ve stejné nebo srovnatelné situaci, ii) zachází rozdílným způsobem, aniž by iii) existovaly objektivní rozumné důvody pro uplatněný rozdílný přístup (blíže např. nález Ústavního soudu ze dne 6. 6. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 42/04, č. 405/2006 Sb.). Zde lze doplnit,

pokračování

že Evropský soud pro lidská práva ve své ustálené judikatuře obdobně konstatuje, že odlišnost v zacházení mezi osobami nacházejícími se v analogických nebo srovnatelných situacích je diskriminační, pokud nemá žádné objektivní a rozumné ospravedlnění, tj. pokud nesleduje legitimní cíl nebo pokud nejsou použité prostředky sledovanému cíli přiměřené. Rovněž Výbor OSN pro lidská práva při aplikaci čl. 26 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech opakovaně vyjádřil názor, že vyloučení libovůle spočívá v tom, že nelze uplatnit diskriminaci mimo rozumná a objektivní kritéria (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 9/2021 - 22, odst. [10] a [11]).

[44] V rozsudku č. j. 4 As 1/2014 - 28 Nejvyšší správní soud konstatoval také to, že v jím projednávané věci „*se v případě dětí a dospělých jako tzv. komparátorů, tedy subjektů, které jsou navzájem srovnávány, v obecné rovině jedná o navzájem sobě rovné osoby, které mají zájem přijímat dotčené služby*“ (odst. [25] citovaného rozsudku). Čtvrtý senát v uvedeném rozsudku sice posuzoval skutkově jinou situaci spočívající, zjednodušeně řečeno, v zákazu vstupu do restaurace pro děti mladší 6 let, avšak principiálně šlo o srovnatelný případ. Ve stávajícím sporu jde o vyloučení osob mladších 18 let z užívání služeb stěžovatelky spočívajících ve využívání věrnostním programů a online nakupování. Stěžovatelka v rámci ospravedlnění tohoto zákazu argumentuje zejména nutností dodržování jejích zákonných povinností a povahou předmětných služeb. Přitom podle Nejvyššího správního soudu je třeba povahu dotčených subjektů a charakter jejich omezení, včetně důvodů vedoucích k tomuto omezení, posuzovat jako vzájemně se ovlivňující faktory. S ohledem na níže uvedené důvody pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ve srovnatelné situaci stěžovatelka nedůvodně zvýhodnila dospělé spotřebitele před spotřebiteli mladšími 18 let, resp. že bezdůvodně znevýhodnila osoby mladší 18 let jako spotřebitele v porovnání se spotřebiteli dospělými.

[45] V obecné rovině jistě platí, že i osoby mladší 18 let mají zájem na využívání služeb stěžovatelky jako provozovatelky prodejen se širokou škálou nejrůznějšího zboží v rámci maloobchodního řetězce. Stěžovatelka konstantně upozorňuje, a tato její argumentace představuje v zásadě podstatu jejích námitek, že je v případě nabízení svých služeb (resp. zboží) rovněž vázána veřejnoprávní regulací spočívající zejména v zákazu prodeje a inzerce alkoholu a dalších škodlivých či návykových látek osobám mladším 18 let. Tento zákaz vyplývá zejména ze zákona č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek (dále jen „*zákon o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek*“), a zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále jen „*zákon o regulaci reklamy*“).

[46] Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku č. j. 4 As 1/2014 - 28 upozornil, že opatření podnikajícího subjektu je možné hodnotit jako nediskriminační tehdy, pokud má omezení objektivní a rozumné (ospravedlnitelné) důvody, tedy jestliže sleduje legitimní cíl a prostředky použité k jeho dosažení jsou tomuto cíli přiměřené (odst. [26] daného rozsudku). Jako jeden z takových důvodů již čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu zmínil povahu poskytovaných služeb (odst. [23] citovaného rozsudku), pokud se tak děje na základě právních předpisů na daném úseku a z objektivních důvodů (odst. [28] rozsudku). Hledisko povahy nabízených služeb považoval za klíčové Nejvyšší správní soud i v rozsudku č. j. 7 As 9/2021 - 22. V této souvislosti také uplatnil test spočívající v hodnocení toho, zda postup podnikatele při vyloučení vymezeného okruhu osob z poskytování služeb z důvodu věku sleduje legitimní cíl, nakolik je toto omezení způsobilé a nezbytné k dosažení daného cíle, a zda nezpůsobuje nepřiměřené zásahy do práv spotřebitelů.

[47] Po vyhodnocení těchto kritérií se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s právním názorem žalované i městského soudu. Jak bude popsáno dále, po zhodnocení všech okolností nynějšího

sporu je zřejmé, že se stěžovatelka posuzovaným jednáním spočívajícím ve vyloučení osob mladších 18 let z možnosti užívání jejích služeb (využívání věrnostního programu a možností online nákupu) dopustila diskriminace. Ačkoli její jednání sledovalo legitimní cíl a zvolené omezení práv osob mladších 18 let bylo způsobilé k dosažení tohoto cíle, nebylo toto omezení nezbytné a přiměřené.

[48] Stěžovatelka setrvale uvádí (činila tak již ve správním řízení), že se svým jednáním snažila o dodržení veřejnoprávních povinností vyplývajících zejména z § 4 písm. b) zákona o regulaci reklamy. Podle tohoto ustanovení *reklama na alkoholické nápoje nesmí být zaměřena na osoby mladší 18 let, zejména nesmí tyto osoby ani osoby, které jako mladší 18 let vyhlíží, zobrazovat při spotřebě alkoholických nápojů nebo nesmí využívat prvky, prostředky nebo akce, které osoby mladší 18 let oslovují*. Zároveň poukazovala na to, že by nemohla zaručit, že dodrží povinnost zákazu prodeje alkoholických nápojů těmto osobám, pakliže budou moci využívat online nákupů. Již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí upozorňovala na to, že osobě, která je členem věrnostního programu Clubcard, je zasílána marketingová komunikace ohledně veškerého sortimentu stěžovatelky, tedy včetně alkoholu a případně dalších produktů, u nichž je reklama či prodej omezen věkem. Taková osoba se může zúčastnit i spotřebitelských soutěží a zobrazují se jí nabídky slev apod., a to včetně produktů, u nichž platí věková omezení. Stěžovatelka uváděla, že by musela zcela změnit svůj marketingový koncept či informační systémy, což by pro ni představovalo nepřiměřenou zátěž, která by se navíc promítla i do cen pro zákazníky; nadto zmiňovala, že nezná přesný věk svých zákazníků.

[49] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že argument ochrany nezletilých před „zakázanou“ reklamou a snahu vyhovět zákonu o regulaci reklamy lze považovat za legitimní cíl. To se týká i souvislosti se zákonem o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, dle jehož § 11 odst. 5 se *zakazuje [...] prodávat nebo podávat alkoholický nápoj osobě mladší 18 let*. Společnost má legitimní zájem na tom, aby mládež nebyla vystavena přímému marketingu na alkohol či obdobné komodity, což koresponduje s cílem prezentovaným stěžovatelkou. Stejně tak lze akceptovat, že stěžovatelka chce předcházet porušení zákona ze své strany. Tyto cíle rozhodně nejsou svévolné či irelevantní – naopak, lze je označit za rozumné důvody, které odlišují danou situaci od čistě komerční selekce zákazníků dle libovůle. Opatření stěžovatelky tedy mělo věcný důvod, nebylo iracionální a je zřejmé, že nesledovalo zakázaný motiv (nejde o snahu osoby mladší např. ponižovat apod. – srov. rozsudek č. j. 7 As 9/2021 - 22, odst. [13] a tam obsažený odkaz na nálezy sp. zn. II. ÚS 3212/18). Kritérium legitimního cíle bylo splněno – ochrana nezletilých i snaha o dodržení zákona představují objektivně aprobeovatelné úmysly.

[50] Dále je třeba posoudit, zda úplné vyloučení osob mladších 18 let z věrnostního programu a online nakupování je způsobilé dosáhnout výše uvedených cílů a zda neexistují jiné, méně omezující prostředky. Zvolený postup (tj. neumožnit registraci pod 18 let vůbec) bezesporu spolehlivě zamezí tomu, aby obchodník zasílal nezletilým jakékoli obchodní nabídky či reklamy – pokud se nemohou ani přihlásit, nebudou na seznamu adresátů. Z hlediska „vhodnosti“ (účinnosti) tedy opatření zcela plní svůj účel. Ovšem právě pro svou absolutnost zároveň omezuje i veškeré neutrální či prospěšné aspekty služby, kterých by nezletilí jinak mohli využívat bez konfliktu se zákonem (např. samotné sbírání bodů za nákupy, získávání slev na potraviny či drobné dárky k narozeninám apod., a to podle konkrétních podmínek, které jednotlivý podnikatel, zde tedy stěžovatelka, nastaví). Proto je namísto následně zkoumat, zda není možné dosáhnout souladu s veřejnoprávní regulací mírnějším způsobem, resp. zda je tedy zvolené omezení nezbytné.

pokračování

[51] Správní orgány i městský soud ve svých rozhodnutích předešly v obecné rovině různé způsoby, jakým by stěžovatelka mohla zabránit tomu, aby oslovovala například reklamou na alkoholické nápoje osoby mladší 18 let, a jak může zabránit tomu, aby si tyto osoby alkoholické nápoje zakoupily (viz např. s. 13 rozhodnutí žalované, popř. odst. 48 a 49 napadeného rozsudku). Nabízí se různé formy ověřování věku, upravení marketingových akcí apod. Nad rámec toho, co uvedl městský soud či žalovaná, lze uvažovat např. o filtrování obsahu reklam, nezasílání žádných marketingových e-mailů členům mladším 18 let (i to by představovalo omezení, ale méně výrazné než to, které zvolila stěžovatelka), technická opatření při online nákupu apod.

[52] Je sice pravda, že pokud jde o tato doporučení, zůstaly rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalované v obecné rovině a nezkoumaly konkrétně, nakolik by se promítla do organizace činnosti stěžovatelky či jejích nákladů. Na druhou stranu ani sama stěžovatelka nenabídla k těmto otázkám cokoli uchopitelného. Nedala tedy správním orgánům ani městskému soudu k dispozici nic, co by umožnilo provést důkladnější test přiměřenosti požadavků na ni kladených a jinak vyplývajících z právní úpravy. Nejvyšší správní soud si je vědom, že v oblasti správního trestání tíží břemeno spočívající v povinnosti zjistit skutkový stav především na správním orgánu, nicméně i v přestupkovém řízení má obviněný z přestupku povinnost v souladu s § 52 správního řádu prokázat, co sám tvrdí, má-li správní orgán z jeho tvrzení vycházet (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011 - 66). Požadavek na prokazování ospravedlnitelného důvodu pro zvolené omezení, kterému se dle okolností věci nemůže zcela vyhnout ani subjekt, s nímž je vedeno řízení ohledně možné diskriminace, lze dovodit již z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 1/2014 - 28 (viz odst. [26] až [28]).

[53] Jak již Nejvyšší správní soud naznačil, tak „nákladová zátěž“ pro stěžovatelku sice z obecného pohledu představuje relevantní argument; pro bližší posouzení proporcionality zvolených omezení z hlediska požadavků vyplývajících pro stěžovatelku z právních předpisů (regulace reklamy a prodeje vybraného zboží nezletilým) však neposkytla stěžovatelka žádné konkrétní údaje. Zároveň je třeba vycházet z toho, že dodržování zákona a zásad rovného zacházení může od podnikatele v některých případech vyžadovat investice či administrativní náročnost, což přirozeně vyplývá ze samotného principu právní regulace podnikání – to však samo o sobě není důvodem pro rezignaci na přijetí odpovídajících opatření. Přitom svoboda podnikání zaručená čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) umožňuje podnikatelům mj. rozhodovat o své obchodní strategii, avšak podle čl. 26 odst. 2 Listiny *zákon může stanovit podmínky a omezení pro výkon určitých povolání nebo činností*. Zároveň „[p]rostor pro takové zákonné omezení demokratickým politickým rozhodnutím zákonodárce je poměrně široký, což je dále zdůrazněno okolností, že všech práv podle čl. 26 Listiny se lze domáhat jen v mezích zákonů, které je provádějí. Ústavní soud explicitně uznává široké uvážení zákonodárce u limitů práva podnikat“ (Wintr, J. In: Wagnerová, E., Šimíček, V., Langášek, T., Pospíšil, I. a kol. *Listina základních práv a svobod: Komentář*. Wolters Kluwer; dostupné v systému ASPI pod ASPI ID: KO2_1993CZ). Mezi taková omezení lze bezesporu zařadit i požadavky na dodržení zákazu diskriminace či ochranu spotřebitele. Jak již bylo zmíněno, kromě obecných proklamací stěžovatelka nijak relevantně netvrdila (a nedoložila), že by v daném kontextu požadavek na dodržování rovného zacházení s osobami mladšími 18 let představoval neúměrný zásah do její činnosti. Jelikož je posuzování otázek spojených s diskriminací vysoce kontextuálně závislé, a to může platit zvláště u diskriminace z důvodu věku (viz např. Kühn, Z. *Judikatura v oblasti diskriminace podle zákona na ochranu spotřebitele*. Jurisprudence, 1/2023, s. 35 a 42), lze v této souvislosti konstatovat, že u subjektu, který provozuje rozsáhlý e-shop a propracovaný věrnostní program, lze očekávat, že implementace potřebných opatření (filtr věku apod.) je organizačně zvládnutelná.

[54] K argumentaci stěžovatelky Nejvyšší správní soud doplňuje, že stěžovatelka nijak netvrdila a neprokázala, že by poskytovala vysoce specifické služby či zboží, měla zvláštní podnikatelský záměr, či se zaměřovala na vybranou klientelu tak, aby to ospravedlnilo její odlišný přístup vůči osobám mladším 18 let. Právě taková hlediska by teoreticky mohla ospravedlnit rozlišující zacházení s osobami mladšími 18 let. To plyne z opakovaně vzpomínaných rozsudků č. j. 4 As 1/2014 - 28 (odst. [27] a [28]) a č. j. 7 As 9/2021 - 22 (odst. [19] až [22]). Je naopak zjevné, že stěžovatelka poskytuje běžné služby maloobchodu, bez jakéhokoli konkrétního zaměření na specifickou klientelu, zvláštní zboží nebo originální a výjimečný podnikatelský koncept. Neprodává výlučně či převážně sortiment, jehož prodej je mladistvým a nezletilým zakázán (srov. rozsudek č. j. 4 As 1/2014 - 28, odst. [27]). Do jejich prodeje mohou osoby mladší 18 let běžně vstupovat a nakupovat v nich. Pro své jednání stěžovatelka nepředložila ani argumentaci, v níž by na misku vah položila tak závažné důvody, které vedly Ústavní soud k tomu, že v nálezu sp. zn. II. ÚS 3212/18 akceptoval odlišné zacházení s určitou skupinou zákazníků (svoboda projevu, nesouhlas s okupací území cizího státu). Už jen proto není daný nález na nynější věc přiléhavý (další důvody nepřiléhavosti na problematiku diskriminace zákazníka z důvodu věku vyplývají jak z odborné literatury, tak z judikatury – viz Kühn, Z., op. cit. v odst. [53], či rozsudek č. j. 7 As 9/2021 - 22, odst. [14]). Proto také ob stojí závěr městského soudu vyslovený v odst. 54 napadeného rozsudku, kde městský soud sice stručně, ale s ohledem na výše uvedené věcně správně, mj. konstatoval, že „[v]zhledem k tomu, že se žalobkyně nezaměřuje jen na dospělou klientelu a současně ani neposkytuje služby, u kterých by bylo možné očekávat, že je nezletilí nebudou moci využívat, nelze v postupu žalované spatřovat nepřiměřený zásah do svobody podnikání“.

[55] Nerelevantní jsou také námitky týkající se toho, že žalovaný (a poté městský soud) nevzal v potaz, že osoby mladší 18 let mohou služby stěžovatelky využívat prostřednictvím svého zákonného zástupce, resp. že žalovaný (a městský soud) nesprávně uzavřel, že stěžovatelka osoby mladší 18 zcela vyloučila z možnosti registrace do věrnostního programu a využívání online nákupů, resp. že tyto skutkové okolnosti nevyplývají z obsahu správního spisu.

[56] K tomu je třeba uvést, že argumentace stěžovatelky se do značné míry mýjí s podstatou argumentace městského soudu. Na s. 14 napadeného rozhodnutí se sice objevuje formulace o „absolutním vyloučení osob mladších 18 let“, stejně jako v odst. 62 napadeného rozsudku, ale i zde je třeba přihlížet k celkovým souvislostem. Městský soud totiž stěžovatelce např. v odstavci 46 svého rozsudku srozumitelně vysvětlil, že „[z]ávěr žalované, že žalobkyně absolutně vyloučila osoby mladší 18 let z možnosti registrovat se do věrnostního programu Clubcard a z možnosti využití služby Tesco Online nákupy, není nepravdivý ani v rozporu s obsahem správního spisu, zvláště pak pokud žalobkyně ani sama nerozpорије, že ve Všeobecných obchodních podmínkách věrnostního programu Clubcard v bodě „II. Členství v programu Clubcard“ je uvedena informace: „Programu se mohou účastnit všechny osoby starší 18 let s adresou pro doručování na území České republiky....“, a že ve Všeobecných obchodních podmínkách služby Tesco Online nákupy v bodě „I. Služba Tesco Online nákupy“ je uvedena informace: „K využití Služby je oprávněna pouze fyzická osoba starší 18 let.“ Na formulaci o „absolutním vyloučení“ by sice bylo možné nahlížet izolovaně (účelově), ale v celkových souvislostech případu a rozhodnutí žalovaného jde o to, že se žalovaný zabýval tím, že osoby mladší 18 let byly z daných služeb vyloučeny z hlediska možností jejich přímého využití. To opět plyne právě z odst. 62 napadeného rozsudku, dle kterého „[s]kutečnost, že nezletilí mohli využívat služby prostřednictvím jejich zákonného zástupce, nevylučuje odpovědnost za přestupek, protože smysl zákazu diskriminace spočívá v zajištění totožného zacházení se spotřebiteli, tj. v jejich přímé možnosti využívat služby žalobkyně (registrovat se do věrnostního programu Clubcard a možnost využití Tesco Online nákupů), nikoli v tom, že přístup k těmto službám bude záviset na vůli třetí osoby (zákonného zástupce nezletilého). Na tomto místě soud uvádí, že skutkové zjištění neshledal neúplné, jak žalobkyně namítala. Pokud žalobkyně podle stávajících pravidel neumožnila osobám mladším 18 let registrovat se do věrnostního programu Clubcard a využívat služby Tesco Online

pokračování

nákupy samostatně, je lhotejně, že tyto služby mohly osoby mladší 18 let využívat prostřednictvím svého zákonného zástupce. Podstata postihu žalobkyně totiž spočívá v tom, že výše uvedené osoby žalobkyně a priori vyloučila z možnosti samostatně se rozhodnout, zda jí nabízené služby budou chtít využívat (Tesco Online nákupy a registrovat se do věrnostního programu Clubcard)“ (podtržení doplněno; srov. také odst. 38 napadeného rozsudku, či přiměřeně jeho odst. 47 s odkazem na stanovisko Veřejné ochránkyně práv ve zprávě ze dne 12. 7. 2016, sp. zn. 4218/2014/VOP/VP).

[57] Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatelkou zvolené opatření dopadá na všechny osoby mladší 18 let, tedy na poměrně širokou skupinu spotřebitelů. Těmto osobám je znemožněno získávat slevy a výhody, které jsou jinak běžnou součástí nákupů dospělých. Věrnostní program přináší pro zákazníka benefity. Lze tak vycházet z toho, že mladistvý zákazník bez členství může zaplatit při totožném nákupu více, než člen s kartou – ilustrativně např. nemá nárok na „akci pro členy klubu“ (lze si představit slevu na určité zboží apod.). To představuje spotřebitelskou nevýhodu. Dále, pokud nemůže nakupovat online na svůj účet, přichází o komfort e-commerce (musí fyzicky do prodejny, nebo vše řešit přes účet zákonných zástupců). Věková hranice 18 let je přitom poměrně vysoká – mnoho 16–17letých již má vlastní prostředky, umí nakupovat samostatně a v digitálním prostředí se orientují. Nelze tedy říci, že by vyloučená skupina o benefit „stejně nestála“ nebo ho nepotřebovala. Ostatně například studenti by uvítali možnost levnějšího nákupu potravin, drogerie apod. Argument stěžovatelky, že tak mohou činit prostřednictvím zákonných zástupců a jejich věrnostních karet, nebere v potaz situace, kdy osoba mladší 18 let kupř. studuje mimo domov, nebo nemá možnost se zákonnými zástupci koordinovat každý nákup. Zásah do práv těchto spotřebitelů je tudíž přinejmenším potenciálně značný, a to jen kvůli jejich věku. Stěžovatelka přitom, jak již bylo opakovaně řečeno, nijak relevantně netvrdila a nedoložila, že omezující opatření není pro adresáty nepřiměřeně zatěžující v poměru k záteži ležící na stěžovatelce, pakliže by k tomuto opatření nepřistoupila.

[58] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že stěžovatelka uváděla, že se zvoleným přístupem k zákazníkům mladším 18 let snažila předcházet porušení svých veřejnoprávních povinností vyplývajících ze zákona o regulaci reklamy, popř. ze zákona o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek. Jí zvolené řešení však bylo z pohledu ochrany zákazníků příliš široké a tedy diskriminační. Měla hledat kompromisní opatření, které jí umožní naplňovat požadavky zvláštních zákonů (např. nezasílat reklamu na alkoholické nápoje, či zajistit, že neprodá osobám mladším 18 let zboží, u kterého platí věkové omezení) a současně respektovat právo všech spotřebitelů na rovný přístup ke službám. Stěžovatelka jen zcela obecně tvrdila, že nemůže využít filtrování obsahu, ověření věku apod., resp. nijak nekonkretizovala, že se pro ni jedná o nepřiměřené břemeno. Z hlediska služeb a zboží, které poskytuje, stěžovatelka nedoložila, že by se její podnikatelská činnost vyznačovala takovými specifiky, která by si vyžadovala odlišný přístup k zákazníkům mladším 18 let než k zákazníkům dospělým. Osoby mladší 18 let a osoby starší 18 let v tomto smyslu byly postavení rovných subjektů a takto s nimi (nediskriminačně) měla stěžovatelka jednat.

[59] Pro úplnost zdejší soud dodává, že s ohledem na dispoziční zásadu ovládající řízení o kasační stížnosti se nezabýval otázkami, ke kterým stěžovatelka oproti řízení před městským soudem již neuvedla žádné námitky. Jde především o otázku nabývání svéprávnosti u zákazníků a zpracování osobních údajů u osob mladších 18 a 15 let. Otázkou naplnění materiální stránky přestupku se stěžovatelka věnovala toliko v rovině tvrzení o nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu (nikoli tedy věcně). Této námitce však Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť s danou záležitostí městský soud vypořádal přezkoumatelně a sama stěžovatelka k tomu nyní nic konkrétního netvrdí (vyjma tedy zmíněného tvrzení o nepřezkoumatelnosti a holého konstatování

na s. 6 kasační stížnosti, dle kterého „*stěžovatel[ka] neporušil[a] zákaz diskriminace, a nelze proto hovořit o naplnění formální ani materiální stránky přestupku*“).

[60] Kasační stížnost tedy Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1, věta první středníkem, s. ř. s.).

[61] Protože stěžovatelka nebyla úspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalované pak nevznikly žádné náklady, které by se vymykaly z její běžné úřední činnosti, proto ani ona nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2025

L. S.

Mgr. Radovan Havelec v. r.
předseda senátu